

DE SCHILDERS VAN DE REALITEIT

*Bernhard Keil, Twee kinderen.
Mauritshuis, Den Haag*

lijkt veel op die van het fresco, zijn tinten zijn mat als in Brescia gebruikelijk is, maar zijn lichte achtergronden doen meer denken aan Michelin. Wat echter het meeste treft in die edele schilderijen, is de manier waarop de mensen neergezet zijn, direct, zonder zich door details te laten afleiden. Met Ceruti keert de menselijke waar-

heid, die zolang verwaarloosd was door de schilders, wier hoofddoel meer gelegen was in den geestigen toets, weer in de schilderkunst terug. Bij het bezien van deze werken komt een ieder Velasquez voor den geest, de meester, die beter dan wie ook Caravaggio heeft begrepen. En daarna is het nog slechts één stap naar Degas en Manet, naar de laatste groote schilders van de realiteit.

N O T E N

¹ Verkorte omwerking van een Fransche voordracht in de „École du Louvre” te Parijs gehouden, ter gelegenheid van de tentoonstelling *Les peintres de la réalité* (Pavillon de l’Orangerie, 1935). De schrijver van dit artikel was een van de mede-inrichters van deze expositie (Red.). —

² Nu oordeel ik er eenigszins anders over, cf. *The Burlington Magazine*, Aug. 1939.